

uvádí ve výroku, z jakých důvodů povoluje rozluky, nýbrž činí tak správně v důvodech, rekursní soud tedy při svém právním názoru neměl příčiny, aby výrok ten nějak opravoval. Ani z prvního důvodu nešlo by o nezákonnost, protože rozhodnutí o tom, zdali by se povolení rozluky přičilo dobrým mravům, nemůže se opírat o žádný přímý předpis zákonný, nýbrž jest výhradně jen právním posouzením, u něhož zpravidla nelze mluvit o odporu s jasným anebo nepochybným zněním nebo smyslem zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Avšak usnesení nižších soudů jsou nezákonná z jiného důvodu. Jde o povolení rozluky manželství rozvedeného rozsudkem bez viny stran (§ 17 rozl. zák.). V takovém případě má soud, který má rozhodnouti o návrhu na rozluky takového manželství, konati šetření podle zásad nesporného řízení o tom, zda by skutečnosti ve sporu o rozvod najevo vyšlé byly už tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno, a smí povolit rozluky jen, dojde-li k přesvědčení, že tomu tak bylo. Uvedený rozsudek zjišťuje ze znaleckého posudku, že žalobkyně již před sňatkem trpěla hysterioepileptickými záchvaty, které jí činily k manželství nezpůsobilou a činí jí i dnes, a dovozuje z toho, že na základě řečené choroby nezaviněné žalobkyní nastal mezi manžely hluboký rozvrat a nepřekonatelný odpor. Tento poslední důvod správně vyloučil rekursní soud, protože tu nebylo souhlasného projevu druhé strany. Choroba odpůrkyně, jak jí zjistil rozvodový rozsudek, není tak kvalifikována, aby mohla býti samostatným důvodem rozlukovým podle § 13 g) rozl. zák. Pokud se pak v rozsudku z ní vyvozuje hluboký rozvrat manželství, nezjišťuje rozvodový rozsudek žádných skutečností, které by jak co do stupně a trvání choroby, tak co do jejich následků pro společný život manželů dopouštěly úsudek, že tímto stavem odpůrkyně jest zmařen sám mravní a hmotný účel manželství a že choroba ta působila na manželství tak rozvratně, že přivedila nemožnost manželského společenství. Navrhovatel ani v onom sporu neodůvodňoval svůj návrh na rozvod manželství z viny manželčiny hlubokým rozvratem vzniklým následkem její choroby. Zjištění rozvodového rozsudku naprosto nepodávají podklad pro rozlukový důvod hlubokého rozvratu podle § 13 h) rozl. zák. Bylo proto odůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 16060.

Byly-li strany v trvalém obchodním spojení, za něhož bylo zboží dodáváno na úvěr, musí prodávatel při další objednávce, chce-li se odchýlit od dosavadního způsobu prodeje zboží na úvěr, kupitele na to upozorniti, jinak platí dodání zboží na úvěr za mlčky (konkludentně) ujednané.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, Rv I 2041/35.)

Žalobkyně, majitelka zlatnického a hodinářského závodu, se na žalovaném domáhá žalobou, aby žalovaný splnil smlouvu ujednanou s ní dne 24. srpna 1933 a dodal jí objednané u něho zlatnické zboží. K odůvodnění žaloby přednesla, že po její písemné objednávce ze dne 22.

srpna 1933 přišel žalovaný k ní do obchodu, že při tomto jednání byly učiněny změny stran objednaného zboží, že si žalovaný sepsal zboží žalobkyni definitivně objednané a že žalobkyně poté dne 24. srpna 1933 objednala podle tohoto ujednání zboží, jehož dodání se domáhá a jež se žalovaný zavázal dodati za podmínek, za kterých došlo při dřívějších objednávkách. S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Žalobkyně objednala od žalovaného před objednávkou, která je předmětem sporu, již čtyřikrát různé zboží. Uvedené čtyři objednávky byly žalovaným také uskutečněny. Ve dvou případech byla tržová cena podle nepozastavených faktur splatná do 30 dnů, v jednom případě v 6 měsíčních splátkách, počínaje 1 měsíc po vystavení účtu, a v jednom případě v 8 měsíčních splátkách, počínaje jeden měsíc po vystavení účtu. Při sporné objednávce nebyly ujednány zvláštní platební podmínky. Jest tudíž podle zásad poctivého obchodního styku míti za to, že prakse o splatnosti tržových cen, zachovávaná za dosavadního obchodního spojení, měla býti zachována i v tomto případě a že i zboží podle sporné objednávky mělo býti dodáno na úvěr. Chtěl-li se žalovaný odchýliti od dosavadního způsobu prodeje zboží na úvěr, musel jako poctivý obchodník upozorniti žalobkyni na to, že objednané zboží již nehodlá dodati žalobkyni na úvěr, jako v dosavadních případech. Z toho, co uvedeno, proto vyplývá, že i podle sporné objednávky mělo býti zboží žalobkyni dodáno na úvěr, nikoliv za hotové z ruky do ruky a že se žalobkyně může domáhati žalobou dodání zboží, aniž musela prohlásiti ochotu zaplatiti kupní cenu z ruky do ruky, a že také nebylo důvodu pro to, aby tento závazek byl pojat do rozsudkového výroku. Nezávažné jest jednak, že splatnost tržových cen v předchozích případech byla upravena různě, jen když ve všech případech zboží bylo dodáno na úvěr, třebaš různého trvání, jednak že žalobkyně platebním lhůtám nedostála; to mělo býti žalovanému tím spíše podnětem k tomu, aby při dalším obchodě, který ujednával se stranou prodlévající, ujednal výslovně splatnost tržové ceny, nechtěl-li pokračovati v dosud praktikovaném poskytování zboží na úvěr. Bylo-li však i v případě, o němž jde, mlčky ujednáno dodání zboží na úvěr, mohl žalovaný odepříti dodání zboží jen za předpokladu druhé věty § 1052 obč. zák. Tento předpoklad však nebyl splněn, ježto žalovanému muselo býti v době ujednání sporné tržové smlouvy známo, že žalobkyně nesplnila své závazky z dřívějších objednávek zboží a že špatně platí; neboť žalobkyně vystavila žalovanému na svůj dluh několik směnek, jejichž příjem žalovaný dopisnicí z 11. července 1933 potvrzuje, a důvodem návštěvy žalovaného u žalobkyně, při níž došlo k sporné tržové smlouvě, bylo právě, aby jednal se žalobkyní ve věci vystavených směnek, jak jest patrné z dopisu žalovaného ze dne 12. září 1933. Musilo-li však žalovanému býti známo, že žalobkyně nesplnila dosud závazky z dřívějších tržových

smluv, a uzavřel-li s ní přes to novou trhovou smlouvu za nezměněných platebních podmínek dosavadního obchodního spojení, nemůže odepříti splnění svého dodacího závazku poukazem na majetkové poměry žalobkyně, známé mu v době uzavření řečené smlouvy. Ustanovení § 10, odst. 2, vyr. ř. se na souzený případ nehodí, ježto smlouva byla uzavřena před zahájením vyrovnání.

Čís. 16061.

Propachtování zubní technické koncese (zák. č. 303/1920 Sb. z. a n.) bez schválení příslušného úřadu jest nicotné (§ 879 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, Rv I 2606/35.)

Žalobkyně, jež byla sirotčím právem oprávněna provozovati schváleným zástupcem zubní technickou praxi, se na žalovaném domáhá z důvodu nájmu nedoplatku 4.400 Kč. Proti žalobě namítl žalovaný, že žalobkyně mu nepronajala zubní technickou praxi v tom smyslu, že by mu pronajala provozovnu, zařízení, okruh zákaznictva atd., nýbrž že mu pronajala čistě jen živnostenské oprávnění podle ustanovení § 55 živn. ř. Dále uvedl, že nebyl jako pachtýř koncese žalobkyniny živnostenským úřadem schválen. Poté přednesla žalobkyně, že jest správné, že výměrem živnostenského úřadu v P. ze dne 22. srpna 1934 byl schválen jako odpovědný zástupce zubní technické koncese Miloš S., zubní technik v K., který prokázal příslušnou způsobilost, a ten byl oznámen uvedenému úřadu na výslovné přání žalovaného, který sám jmenovaného udal a jehož žalobkyně před tím ani neznala. Soud prvního stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Jde o živnost koncesovanou ve smyslu ustanovení § 22 živn. ř. Koncesi nemohla však žalobkyně převést na žalovaného, poněvadž, má-li se živnost koncesovaná převést na jiného, jest k tomu podle zákona třeba nové koncese (§ 56 živn. ř.). Žalobkyně mohla žalovaného ustanovit zástupcem ve své živnosti nebo mu koncesi propachtovati, to i ono ovšem se schválením živnostenského úřadu, jak předpisuje § 55 živn. ř. Podle vlastních údajů žalobkyně měl býti oznámen a byl také schválen živnostenským úřadem Miloš S. jako odpovědný zástupce v provozu zubní technické koncese, který prokázal příslušnou způsobilost. Ta skutečnost jest zjištěna i zprávou zdravotního referátu magistrátu ze dne 24. dubna 1935 resp. výměrem tohoto úřadu ze dne 22. srpna 1934, č. j. X 16849/34, Z 11602, podle nichž byl Miloš S. schválen zástupcem — náměstkem — této zubní technické koncese. Za náměstka ve smyslu § 55 živn. ř. lze pokládati jen toho, kdo provozuje živnost na účet vlastníka koncese. Pravý opak byl však zamýšlen smlouvou, již žalobkyně sjednala se žalovaným, neboť žalovaný měl provozovati koncesovanou živnost samostatně a na vlastní účet. To se však příčí živnostenskému řádu, neboť stranami zamýšlené provozování koncesované živnosti žalobkyniny nevyhovuje zákonnému pojmu náměstka, nýbrž nutno je považovati za nedovolené samotné provozování živnosti žalovaným, kryté třetí osobou, totiž odpovědným náměstkem Milošem S.,